

Cauza C-203/20

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

11 mai 2020

Instanța de trimitere:

Okresný súd Bratislava III (Slovacia)

Data deciziei de trimitere:

11 mai 2020

Inculpații:

AB

CD

EF

GH

IJ

LM

NO

PR

ST

UV

WZ

BC

DE

FG

JL

OKRESNÝ SÚD BRATISLAVA III

[*omissis*]

Bratislava, 11 mai 2020

[*omissis*]

Obiectul: Depunerea unei cereri de decizie preliminară (articolul 267 TFUE)

Cerere de aplicare a procedurii preliminare de urgență (articolul 107 din Regulamentul de procedură)

Președintele Okresný súd (Tribunalul Districtual, Slovacia) din Bratislava III [*omissis*], în cauza penală desfășurată în fața Okresný súd Bratislava III [*omissis*], în conformitate (prin analogie) cu articolul 224 alineatul 7 din Codul de procedură penală în vigoare până la 31 decembrie 2005 (denumit în continuare „Codul de procedură penală”) și cu articolul 267 TFUE, introduce prezenta cerere de decizie preliminară în temeiul articolului 267 TFUE și solicită aplicarea procedurii preliminare de urgență în conformitate cu articolul 107 din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție.

Identificarea părților:

Procedura desfășurată împotriva:

1/ inculpatului AB, [*omissis*], Republica Slovacă [*omissis*] [**OR 2**] [*omissis*]

2/ inculpatului CD, [*omissis*], Republica Slovacă [*omissis*]

3/ inculpatului EF, [*omissis*], Republica Slovacă [*omissis*]

4/ inculpatului GH, [*omissis*], Republica Slovacia [*omissis*]

5/ inculpatului IJ, [*omissis*], Republica Slovacă [*omissis*]

6/ inculpatului LM, [*omissis*], Republica Slovacă [*omissis*]

7/ inculpatului NO, [*omissis*], Republica Slovacă [*omissis*] [**OR 3**]

8/ inculpatului PR, [*omissis*], Republica Slovacă [*omissis*]

9/ inculpatului ST, [*omissis*], Republica Slovacă, cu reședința la acea dată la o adresă necunoscută, procedură în lipsă [*omissis*]

10/ inculpatului UV, [*omissis*], Republica Slovacă [*omissis*]

11/ inculpatului WZ, [*omissis*], Republica Slovacă [*omissis*]

12/ inculpatului BC, [omissis], Republica Slovacă [omissis]

13/ inculpatului DE, [omissis], Republica Slovacă [omissis]

14/ inculpatului FG, [omissis], Republica Slovacă [omissis] **[OR 4]** [omissis]

15/ inculpatului JL, [omissis], Republica Slovacă [omissis]

16/ a victimei HI, [omissis] Republica Slovacă

17/ Acțiune publică introdusă de:

Krajská prokuratúra (Parchetul Regional) din Bratislava [omissis]

Okresný súd (Tribunalul Districtual) din Bratislava III (denumit în continuare „instanța de trimitere”) [omissis], în cauza privind pe AB și alții, pentru infracțiunea de răpire transfrontalieră, săvârșită în participație în sensul articolului 9 alineatul 2 coroborat cu articolul 233 alineatul 1 și alineatul 2 litera a) din Codul penal în vigoare la data faptelor, s-a pronunțat în ședință secretă la 21 iunie 2019 după cum urmează:

I. [omissis] [suspendarea procedurii]

II. Curtea de Justiție a Uniunii Europene este **sesizată cu următoarele întrebări preliminare** în conformitate cu articolul 267 TFUE:

1/ Principiul „ne bis in idem” se opune emiterii unui mandat european de arestare, în sensul Deciziei-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre și ținând seama de articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, atunci când cauza penală a fost soluționată definitiv printr-o hotărâre judecătorească de achitare sau de întrerupere a procedurii, în cazul în care aceste decizii au fost adoptate pe baza unei amnistii care a fost revocată de legiuitor după ce aceste decizii au rămas definitive, iar ordinea juridică internă prevede că revocarea unei asemenea amnistii implică anularea deciziilor autorităților publice în măsura în care acestea au fost adoptate și **[OR 5]** motivate în temeiul amnistiiilor și grațierilor și sunt eliminate obstacolele legale în calea unei urmăriri penale care se întemeiau pe o amnistie astfel revocată, fără pronunțarea unei hotărâri judecătorești sau desfășurarea unei proceduri judiciare specifice?

2/ O dispoziție a unei legi naționale care anulează în mod direct, fără pronunțarea unei hotărâri de către o instanță națională, hotărârea unei instanțe naționale de întrerupere a procesului penal, care are, în temeiul dreptului național, natura unei hotărâri definitive care implică achitarea și pe baza căreia procedura penală a fost definitiv întreruptă în urma amnistiei acordate în conformitate cu o lege națională, este conformă cu dreptul la o instanță imparțială, garantat de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și cu dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune, garantat de articolul

50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și de articolul 82 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene?

3/ O dispoziție de drept național care limitează controlul exercitat de Curtea Constituțională cu privire la rezoluția Národná rada Slovenskej republiky (Consiliul Național al Republicii Slovace) de revocare a unei amnistii sau a unor grațieri individuale și adoptată în conformitate cu articolul 86 litera i) din Constituția Republicii Slovace la simpla apreciere a constituționalității sale, fără a ține seama de actele obligatorii adoptate de Uniunea Europeană, în special Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, precum și Tratatul privind Uniunea Europeană, este conformă cu principiul loialității în sensul articolului 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, al articolului 267 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, precum și al articolului 82 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, cu dreptul la o instanță imparțială, garantat de articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, precum și cu dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune, garantat de articolul 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene?

III. În conformitate cu articolul 107 din Regulamentul de procedură [al Curții de Justiție], instanța de trimitere solicită Curții de Justiție să examineze cererea de decizie preliminară în cadrul unei proceduri de urgență, întrucât cauza privește un mandat european de arestare, care trebuie soluționat în regim de urgență în sensul articolului 17 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (denumită în continuare „Decizia-cadru 2002/584”) (Hotărârea din 12 august 2008, Santesteban Goicoechea, C-296/08 PPU, EU:C:2008:457, Hotărârea din 1 decembrie 2008, Leymann și Pustovarov, C-388/08 PPU, EU:C:2008:669, Hotărârea din 30 noiembrie 2009, Kadzoev, C-357/09 PPU, EU:C:2009:741, Ordonanța din 3 aprilie 2010, Gataev și Gataeva, C-105/10 PPU, EU:C:2010:176, Hotărârea din 28 aprilie 2011, El Dridi, C-61/11 PPU, EU:C:2011:268).

I. Motivarea generală a poziției instanței de trimitere

1. Camera instanței de trimitere a decis să adreseze o cerere de decizie preliminară pe baza următoarelor împrejurări. La 27 noiembrie 2000, instanța de trimitere a fost sesizată de Krajská prokuratúra (Parchetul Regional) din Bratislava [*omissis*] cu o acțiune publică care îi privea la punctul 1/ pe inculpații AB, CD, GH, EF, IJ, PR, LM și NO pentru o infracțiune de abuz de putere săvârșită de un funcționar public în sensul articolului 158 alineatul 1 litera a) din Codul penal, în versiunea în vigoare până la 31 decembrie 2005 (denumit în continuare „Codul penal”), săvârșită în participație în sensul articolului 9 alineatul 2 din Codul penal, pentru o infracțiune de răpire transfrontalieră în sensul articolului 233 alineatul 1 și alineatul 2 litera a) din Codul penal, săvârșită în participație în sensul articolului 9 alineatul 2 din Codul penal, pentru o infracțiune de tâlhărie în sensul articolului

234 alineatul 1 și alineatul 2 literele a) și b) din Codul penal, săvârșită în participație în sensul articolului 9 alineatul 2 din Codul penal, pentru o infracțiune de extorcare în sensul articolului 235 alineatul 1 și alineatul 2 literele a) și b) din Codul penal, săvârșită în participație în sensul articolului 9 alineatul 2 din Codul penal, privind inculpații ST **[OR 6]** UV, WZ și BC pentru o infracțiune de răpire transfrontalieră în sensul articolului 233 alineatul 1 și alineatul 2 litera a) din Codul penal, săvârșită în participație în sensul articolului 9 alineatul 2 din Codul penal, pentru o infracțiune de tâlhărie în sensul articolului 234 alineatul 1 și alineatul 2 literele a) și b) din Codul penal, săvârșită în participație în sensul articolului 9 alineatul 2 din Codul penal, pentru o infracțiune de extorcare în sensul articolului 235 alineatul 1 și alineatul 2 literele a) și b) din Codul penal, săvârșită în participație în sensul articolului 9 alineatul 2 din Codul penal, iar la punctul 2/ pe inculpatul DE pentru o infracțiune care constă în facilitarea săvârșirii infracțiunilor în sensul articolului 166 alineatul 1 din Codul penal, infracțiuni pe care inculpații le-ar fi săvârșit în următoarele împrejurări:

1/ inculpații AB, CD, EF, GH, IJ, LM, NO și *[omissis]* PR, în calitate de membri ai unui organ al statului, Slovenská informačná služba (Serviciul Slovac de Informații, denumit în continuare „SIS”), cu încălcarea sferei de competențe a serviciului respectiv stabilite la articolul 1 alineatul 2 din zákon číslo 46/1993 Z. z. o Slovenskej informačnej službe (Legea nr. 46/1993 privind Serviciul Slovac de Informații, denumită în continuare „Legea 46/1993”), a sarcinilor definite la articolul 2 din Legea 46/1993 și a obligațiilor care revin membrilor Serviciului de Informații în sensul articolului 7 din Legea 46/1993, inculpații ST, UV, WZ și BC, în calitate de civili, care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la articolul 11 alineatul 1 litera c) din Legea 46/1993, și de membri ai unui grup organizat în cadrul căruia sarcinile erau repartizate pentru a-l vătăma pe HI, aducând atingere drepturilor sale garantate de constituție în sensul că, după ce l-au urmărit, l-au arestat cu forța și l-au drogat, l-au predat poliției austriece împreună cu autovehiculul său particular, trecându-l în Austria, pe teritoriul căreia făcea obiectul unui mandat internațional de arestare emis la 18 noiembrie 1994; aceștia au participat la săvârșirea infracțiunii în măsura în care inculpatul *[omissis]* AB, în calitate de director al SIS în cadrul liniei verticale de comandă, a dat un ordin verbal *[omissis]* lui PR, membru al SIS repartizat la secția apărare, protecție și pregătire, la o dată neprecizată în cursul lunilor de vară din 1995, într-o clădire a SIS, la Bratislava *[omissis]*, de constituire a unui grup organizat de persoane din sectorul civil în scopul executării de misiuni speciale care țin de nevoile SIS, grup care a fost constituit și utilizat pentru arestarea lui HI la 31 august 1995.

La o data neprecizată din luna august 1995, cu încălcarea articolului 10 alineatul 1 din Legea 46/1993, [AB] a dispus ca CD, directorul celui de al 46-lea serviciu al SIS (filaj și tehnici operative), prin Ordinul directorului SIS nr. 17/1994 privind filajul persoanelor și obiectelor (denumit în continuare „Ordinul 17/1994”), să utilizeze, cu încălcarea articolului 13 alineatul 2 din Legea 46/1993, mijloace tehnice de informații în sensul articolului 12 alineatul 1 litera c), în scopul efectuării filajului cu privire la XY și HI, dispunând, cu încălcarea articolului 7 alineatul 1 din Ordinul directorului serviciului filaj și tehnici operative din cadrul

SIS nr. 4/1994 din 15 iulie 1994 (denumit în continuare „Ordinul 4/1994”), filajul lui XY, care a început la 13 august 1995, ora 10.30, la Bratislava [omissis], deși dosarul de filaj nr. 4600/337 cu nume de cod [omissis] a fost depus abia la 14 august 1995, precum și filajul lui HI, care a început la 23 august 1995 la [omissis], deși dosarul de filaj nu a fost depus, iar condițiile stabilite la articolul 7 alineatul 1 din Ordinul 4/1994 nu erau îndeplinite.

La 28 august 1995, [AB] a dispus ca LP, directorul serviciului informații interne din cadrul secției a doua a SIS, să asigure, prin utilizarea fondurilor SIS, pregătirea a cinci autovehicule speciale de diferite mărci în parcare din fața patinoarului de iarnă din Ružinov la 19 august 1995 și la 29 august 1995, a dispus ca acesta să desemneze doi membri ai diviziei pentru operațiuni speciale din cadrul SIS cu un autoturism, care trebuiau să preia la stația [omissis] în Bratislava [omissis] autovehiculul cu victima HI și să îl conducă în Austria, ceea ce a făcut și l-a informat pe AB cu privire la aceasta. [OR 7]

În perioada cuprinsă între 28 august 1995 și 31 august 1995, prin intermediul inculpatului CD, acesta a obținut informații de la șeful diviziei întâi a celui de al 46-lea serviciu al SIS, inculpatul EF, referitoare la desfășurarea punerii în aplicare operative și a filajului lui HI, a adoptat decizii și a dat ordine verbale directorului secției a doua a SIS și inculpatului CD prin care se urmărea coordonarea activităților a diferite echipe care urmau să efectueze filajul, arestarea și trecerea victimei prin punctul de trecere a frontierei, care au condus la 31 august 1995, ora 10.47, la arestarea lui HI, sub amenințarea unei arme de foc.

La 13 august 1995, într-o clădire a SIS din Bratislava [omissis], inculpatul CD, în calitate sa de director al celui de al 46-lea serviciu din cadrul SIS, cu încălcarea articolului 10 alineatul 1 din Legea 46/1993 și a Ordinului 17/1994, a dat ordin verbal subalternului său, șeful diviziei întâi, inculpatul EF, să utilizeze mijloace tehnice de informații în sensul articolului 12 alineatul 1 litera c) din Legea 46/1993, cu încălcarea articolului 13 alineatul 2 din Legea 46/1993, în scopul efectuării filajului unei persoane cu numele XY, care a început la ora 10.30 la Bratislava pe strada Hraničná [omissis] cu participarea a 13 membri ai SIS și utilizarea a opt autoturisme și a unor mijloace tehnice, asigurând chiar el controlul filajului deși avea cunoștință de caracterul ilegal al procedurii în măsura în care nu avea acordul directorului SIS sau al unei persoane împuternicite de acesta din urmă pentru a utiliza mijloace tehnice de informații, și precedă autorizarea în scris a judecătorului de serviciu al fostului Mestský súd (Tribunalul Municipal) din Bratislava.

La 14 august 1995, după ce a discutat demersul cu directorul secției a doua a SIS pe baza dosarului de filaj întocmit în aceeași zi [omissis], a ordonat unor subalterni membri ai SIS, inculpații EF și IJ, să continue filajul lui XY până la 26 august 1995.

La 24 august 1995, cu încălcarea Ordinului 17/1994 și a articolului 7 alineatul 1 din Ordinul 4/1994, acesta a dat inculpatului EF, șeful diviziei întâi a celui de al

46-lea serviciu din cadrul SIS, ordinul verbal de a-l supraveghea pe HI în orașul [omissis] și în împrejurimi, de la care a obținut informații referitoare la punerea în aplicare operativă și la filajul lui HI pe care el însuși le-a transmis directorului SIS, inculpatul AB.

La 30 și 31 august 1995, acesta a condus filajul, l-a informat personal cu privire la filaj pe directorul secției a doua a SIS și pe directorul SIS, inculpatul AB, după caz prin intermediul unui telefon mobil, a primit instrucțiuni de la acesta din urmă și, prin intermediul inculpatului EF, care se afla în orașul [omissis], a condus membrii diviziei de filaj.

Ulterior, atunci când la 31 august 1995, ora 10.30, HI a părăsit casa cu autoturismul său [omissis], acesta a dispus filajul său și, după oprirea și arestarea sa sub amenințarea unei arme de foc, închiderea drumului național nr. II/502 de autoturisme ale unității de filaj.

În continuare, inculpatul EF, în calitate sa de șef al diviziei întâi a celui de al 46-lea serviciu al SIS, în cadrul liniei verticale de comandă, a primit de la directorul celui de al 46-lea serviciu, inculpatul CD, la 13 august 1995, la Bratislava, într-o clădire a SIS, ordinul de a utiliza mijloace operative de informații în sensul articolului 11 din Legea 46/1993 și mijloace tehnice de informații în sensul articolului 12 din Legea 46/1993 în scopul efectuării filajului lui XY și, cu încălcarea articolului 10 alineatul 1 din Legea 46/1993, a Ordinului 17/1994 și a articolului 7 alineatul 1 din Ordinul 4/1994, acesta a ordonat unor subalterni membri ai SIS [OR 8] să îl urmărească pe XY cu autoturismele lor deși știa că utilizarea mijloacelor operative de informații nu făcuse obiectul unei decizii a directorului SIS sau a unei persoane împuternicite de acesta din urmă în conformitate cu articolul 11 alineatul 2 și că utilizarea mijloacelor tehnice de informații în sensul articolului 12 alineatul 1 litera c) nu primise autorizarea prealabilă a judecătorului de serviciu al fostului Mestský súd (Tribunalul Municipal) din Bratislava în temeiul articolului 13 alineatul 2 din Legea 46/1993.

La 27 august 1995 la Bratislava, [omissis] într-o clădire a SIS, cu încălcarea articolului 10 alineatul 1 din Legea 46/1993, a Ordinului 17/1994 și a articolului 7 alineatul 1 din Ordinul 4/1994, acesta a ordonat adjunctului său, inculpatul IJ, și altor membri ai diviziei să supravegheze casa familiei lui HI din autovehiculul [omissis] pe care îl plasase în orașul [omissis] și să utilizeze autoturisme ale SIS pentru a urmări deplasările acestuia din urmă în afara orașului, precum și să îl informeze cu privire la rezultatele filajului, deși știa că utilizarea mijloacelor operative de informații în sensul articolului 11 alineatul 22 din Legea 46/1993 nu fusese decisă de directorul SIS sau de o persoană împuternicită de acesta din urmă, iar utilizarea mijloacelor tehnice de informații în sensul articolului 12 alineatul 1 literele b) și c) din Legea 46/1993 [nu fusese aprobată] de judecătorul de serviciu competent al fostului Mestský súd (Tribunalul Municipal) din Bratislava.

La 31 august 1995, în orașul [omissis], prin intermediul unei stații de emisie și al unui telefon mobil, acesta a dat instrucțiuni unor subalterni membri ai SIS și l-a informat pe directorul celui de al 46-lea serviciu al SIS, inculpatul CD, cu privire la desfășurarea filajului și, ulterior, atunci când H. I. a fost arestat, la ora 10.47, sub amenințarea unei arme de foc, acesta a participat personal cu autovehiculul său [omissis] la blocarea drumului național II/502 pentru a împiedica trecerea vehiculelor care soseau.

La 13 august 1995, într-o clădire a SIS din Bratislava, inculpatul IJ, membru al SIS având calitatea de adjunct al șefului diviziei întâi a celui de al 6-lea serviciu al SIS, a primit ulterior, în cadrul liniei verticale de comandă, ordinul verbal din partea directorului celui de al 46-lea serviciu al SIS și a șefului diviziei întâi de a utiliza mijloace operative de informații în sensul articolului 11 din Legea 46/1993 și mijloace tehnice de informații în sensul articolului 12 din Legea 46/1993 în scopul efectuării filajului lui XY, cu încălcarea articolului 10 alineatul 1 din Legea 46/1993, a Ordinului 17/1994 și a articolului 7 alineatul 1 din Ordinul 4/1994; el a ordonat unor subalterni membri ai SIS să îl fileze pe HY cu autoturisme, deși știa că utilizarea mijloacelor operative de informații nu făcuse obiectul unei decizii a directorului SIS sau a unei persoane împuternicite de acesta din urmă în conformitate cu articolul 11 alineatul 2 din Legea 46/1993, iar utilizarea mijloacelor tehnice de informații în sensul articolului 12 alineatul 1 litera c) din Legea 46/1993 nu primise autorizarea prealabilă în scris din partea judecătorului de serviciu competent al fostului Mestský súd (Tribunalul Municipal) din Bratislava, având în vedere că asigurase personal controlul filajului și îl informase pe directorul celui de al 46-lea serviciu al SIS, inculpatul CD, cu privire la desfășurarea filajului.

În continuare, după ce a primit la 27 august 1995 ordinul directorului celui de al 46-lea serviciu, prin intermediul șefului diviziei întâi, de a-l fila pe HI în orașul [omissis], la 28 august 1995 a fost plasată pe strada Nová Pezinská o mașină marca Mercedes Benz [omissis] din care membrii SIS au supravegheat casa lui HI, au semnalat prin radio plecarea sa și i-au urmărit deplasările în autovehicule, informându-l totodată, cu ajutorul unui telefon mobil, pe șeful diviziei întâi, inculpatul EF, cu privire la desfășurarea filajului.

La 31 august 1995, [IJ] a executat sarcinile din planul de răpire în sensul că l-a urmărit pe HI, după plecarea acestuia din urmă din casa sa la ora 10.30, cu un autoturism [omissis] în direcția Bratislava, la bordul unui autoturism marca Toyota [omissis] [OR 9] și ulterior, după ce l-a arestat sub amenințarea unei arme de foc pe drumul național II/502, a blocat calea de acces împreună cu alte vehicule ale unității de filaj.

Inculpatul PR, în calitate de membru al SIS, pe baza unui ordin al directorului SIS, inculpatul AB, a organizat în zile nedeterminate din luna august 1995 un grup din care au făcut parte inculpatul ST, inculpatul UV, inculpatul WZ și inculpatul BC, și și-a asumat ulterior funcția de coordonator între organizatorii răpirii și membrii acestui grup, cu care, la 29 august 1995, în parcare [omissis] la

Bratislava, a intrat în posesia unor autoturisme care aparțineau SIS, cu care a monitorizat în zilele următoare deplasările lui HI în orașele [omissis] în scopul arestării și predării acestuia altor membri ai SIS, care trebuiau să asigure trecerea lui în Republica Austria.

La 31 august 1995, la ora 10.30, după ce au aflat, grație informațiilor din partea unui membru al SIS [aflat în autoturismul] Mercedes Benz [omissis] de filaj, că HI plecase de acasă în direcția Bratislava, aceștia au depășit coloana de autoturisme ale SIS care urmărea vehiculul lui HI. La ora 10.47, pe drumul național II/502 [omissis], ei au blocat autoturismul lui HI cu ajutorul unui autovehicul Seat Toledo [omissis] prin față și a unui autovehicul Seat Ibiza [omissis] pe lateral.

Amenințându-l cu un pistol, l-au invitat pe HI să iasă din autoturism și, în lipsa unei reacții din partea sa, l-au scos cu forța și, deși a opus rezistență, l-au introdus pe locurile din spate ale autoturismului marca Seat Toledo. I-au pus un sac albastru pe cap și cătușe, au luat autoturismul său marca Mercedes Benz [omissis]. În continuare, în timpul drumului către Vajnory, atunci când HI a încercat să sară din autovehicul, l-au lovit cu pumnii în față, i-au aplicat electroșocuri pe organul genital cu pistolul cu impulsuri electrice și l-au forțat să bea două sticle de whisky, aducându-l astfel în stare de ebrietate.

Inculpatul PR l-a informat prin telefon mobil pe directorul celulei a doua din cadrul SIS cu privire la desfășurarea acțiunii, iar acesta din urmă l-a informat pe inculpatul [omissis] AB cu privire la aceasta. L-au adus astfel Bratislava pe cale rutieră [omissis], unde l-au predat pe HI altor membri ai SIS.

Inculpatul GH, în calitate de membru al SIS numit în funcția de șef al diviziei de inspecție a secției a doua a SIS, în cadrul liniei verticale de comandă, a pus în aplicare instrucțiunile directorului SIS, inculpatul AB, și ale directorului secției a doua a SIS în timpul filajului lui XY, deși știa că utilizarea mijloacelor operative de informații nu făcuseră obiectul unei decizii a directorului SIS sau a unei persoane împuternicite de acesta din urmă în conformitate cu articolul 11 alineatul 2 din Legea 46/1993; și, cu o anumită ocazie, acesta însoțise persoana respectivă de la Bratislava la Levoča și retur și ascunsese trecerea sa fără documente a frontierei dintre Austria și Ungaria; la 30 și 31 august 1995, el a asigurat trecerea fără probleme a frontierei pe la punctele de trecere a frontierei Bratislava-Berg și Jarovce-Kittsee pentru inculpații LM și NO, care asiguraseră trecerea victimei HI în Austria cu ajutorul autoturismului marca Mercedes Benz [omissis].

Inculpatul LM și inculpatul NO, ca membri ai serviciului de operațiuni speciale din cadrul secției a doua a SIS, în cadrul liniei verticale de comandă, au executat instrucțiunile directorului secției a doua a SIS prin aceea că, la 30 august 1995 la Bratislava-Petržalka [omissis], ei au așteptat autoturismul lui HI pe care trebuiau să îl treacă în Austria. Întrucât planul nu a fost dus la îndeplinire în acea zi, aceștia au preluat de la inculpatul PR și de la inculpatul WZ, la 31 august, ora 14.00, din același loc, autoturismul marca Mercedes Benz [OR 10] [omissis] cu HI

inconștient pe scaunul din spate și l-au trecut pe la zona diplomatică a punctului de trecere a frontierei Petržalka-Berg.

Dat fiind că angajatul competent al controlului austriac al pașapoartelor nu era prezent în parcare din Berg, aceștia au comunicat prin telefon cu directorul secției a doua, care, la ordinul inculpatului AB, a dat instrucțiuni ca victima să fie dusă la Hainburg.

În urma instrucțiunilor date de inculpatul AB, un membru al SIS a fost trimis în Austria și a semnalat la postul de poliție din Hainburg prezența unui vehicul cu o persoană căutată. La ora 16.30, inculpatul AB l-a informat pe ZZ prin telefon mobil cu privire la prezența victimei cu un autovehicul în Hainburg și, la ora 17.00, în urma unui apel telefonic, HI a fost arestat de poliția austriacă, cunoscându-se că agresiunea fizică a inculpaților i-ar fi provocat răni ușoare și că trecerea sa în Austria, urmată de detenție, a încălcat articolul 23 alineatul 4 din Constituția Republicii Slovacie, în temeiul căruia un cetățean nu poate fi forțat să își părăsească țara, nu poate fi extrădat sau predat unui alt stat.

Victima HI a suferit un prejudiciu în raport cu șederea sa în Austria, care corespunde cu cheltuielile sale de reprezentare legală pentru o sumă totală de 478 241,13 ATS.

2/ La 6 septembrie 1995, inculpatul DE, în calitate de membru al SIS, în urma instrucțiunilor din partea superiorului său direct, șeful diviziei întâi a celui de al 46-lea serviciu al SIS, EF, a constatat împreună cu membrul unității de poliție din comuna [omissis], de la care a solicitat o confirmare sub forma unei înregistrări oficiale, că camioneta marca Mercedes Benz [omissis] de culoare albă s-a aflat de la 28 la 31 august 1995 în districtul său. După ce membrul poliției a refuzat să dea curs acestei cereri, la 13 septembrie 1995, în jurul orei 13.00, ei au decupat într-un magazin de geamuri din Bratislava [omissis] geamuri transparente în valoare de 2 766 SKK cu care au înlocuit folia opacă pe Mercedes Benz 208 D pentru ca martorii din procesul penal privind răpirea lui HI pentru a fi dus în străinătate să nu recunoască vehiculul ca fiind cel care era staționat la colțul străzilor [omissis] în fața casei [omissis] și din care membrii SIS au supravegheat casa lui HI de la 28 la 31 august 1995, cu toate că [DE] știa că, la 31 august 1995, în timpul călătoriei către Bratislava pe drumul național II/502, a fost blocată mașina Mercedes a HI pe care l-au luat cu forța și l-au trecut în Austria, unde HI a fost arestat la Hainburg de forțele de poliție austriece în autovehiculul său, acționând în consecință cu intenția de a disimula faptul că membrii SIS săvârșiseră o infracțiune și de a evita urmărirea penală a persoanelor implicate în infracțiunea de răpire.

2. Prin ordonanța din 14 iunie 2017, Okresný súd (Tribunalul Districtual) din Bratislava III, în conformitate cu articolul 23 alineatul 3 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, a conexas cauza penală citată anterior cu cauza penală [omissis] inițiată împotriva inculpaților AB, CD, FG, EF, IJ și JL, care erau acuzați de săvârșirea infracțiunii de abuz de putere de către un funcționar public sub forma unei asistențe în sensul articolului 10 alineatul 1 litera

c) și al articolului 158 alineatul 1 litera b) și alineatul 2 litera c) din Codul penal aplicabil până la 31 decembrie 2005, pe care ar fi săvârșit-o în următoarele împrejurări: AB, CD, FG, EF, IJ și JL, în calitate de membri ai unei autorități publice – Slovenská informačná služba (Serviciul Slovac de Informații) – cu încălcarea competențelor sale definite la articolul 1 alineatul 2 din Legea 46/1993, a misiunilor definite la articolul 2 din Legea 46/1993, precum și a obligațiilor membrilor SIS în sensul articolului 7 din Legea 46/1993, cu intenția de a disimula lichidarea autovehiculului Mercedes utilizat în luna iulie 1995 pentru filajul lui UP, deținător al unui restaurant, în comuna [omissis] și în luna august 1995 în scopul efectuării filajului lui HI [OR 11] în orașul [omissis], au participat la infracțiune în măsura în care JF, repartizat la divizia întâi a celui de al 46-lea serviciu al SIS, a făcut o falsă declarație deși știa că autoturismul marca Mercedes Benz 208D [omissis] care aparținea SIS nu fusese furat în noaptea de 18 decembrie 1995 spre 19 decembrie 1995 în timpul unei deplasări de serviciu pe care nu a efectuat-o cu IJ, declarație care a constituit temeiul comportamentului ilegal al comisiei de anchetă și al superiorilor SIS; în declarația sa cu privire la evenimentele din 28 decembrie 1995, CD, în calitate de director al celei 94 din cadrul SIS, a furnizat informații false cu privire la acțiunea în Slovacia Occidentală, la participarea sa la locul furtului vehiculului și la descoperirea plăcuței de înmatriculare a autoturismului Mercedes Benz 208D și, la 26 ianuarie 1996, prin ordinul nr. 6, a instituit comisia de anchetă a celei 94 în vederea examinării prejudiciului adus vehiculului de serviciu furat; FG, numit șef al transportului auto pentru celula 94, în calitate de președinte al comisiei, nu a asigurat o anchetă detaliată a evenimentelor survenite și, împreună cu membrii comisiei, [și anume] EF, numit în calitate de șef al diviziei întâi a celui de al 46-lea serviciu al SIS, și IJ, șef al primei echipe a diviziei întâi a celui de al 46-lea serviciu al SIS, nu au examinat circumstanțele furtului vehiculului și, deși au știut că acesta din urmă nu fusese furat, au confirmat exactitatea datelor, au redus valoarea vehiculului în cauză și, la 7 februarie 1996, au propus directorului SIS să claseze cauza până la descoperirea autovehiculului și, după 10 ani, să înscrie prejudiciul în sarcina statului, fapt aprobat de CD, în calitate de director al celei 94 a SIS, AB, în calitate de director al SIS și reprezentantul statutar cu încălcarea articolului 3 alineatul 2 din zákon č. 278/1993 Z.z. o správe majetku štátu v znení noviel (Legea nr. 278/1993 privind gestionarea bunurilor statului, cu modificările ulterioare), deși a știut că membrii subalterni ai SIS nu au declarat furtul vehiculului la organele de poliție competente, acesta nu a procedat în conformitate cu articolul 8 alineatul 1 din Codul de procedură penală, nu a luat măsurile pentru a se constata dacă fusese săvârșită efectiv o infracțiune, și-a însușit falsele constatări ale comisiei și a aprobat propunerea acesteia din urmă și recomandarea lui CD, iar, prin decizia din 12 martie 1996, adoptată în conformitate cu articolul 127 alineatul 1 din zákon č. 410/1991 Zb. o služobnom pomere príslušníkov PZ (Legea nr. 410/1991 privind cariera funcționarilor de poliție), a decis să claseze cauza și să repartizeze prejudiciul pentru o perioadă de 10 ani și, la expirarea acestei perioade, a autorizat stabilirea acestui prejudiciu în sarcina statului, deși legea privind poliția nu permitea acest lucru, cauzând astfel SIS un prejudiciu în valoare de 1 454 434 SKK.

3. Prin ordonanța din 29 iunie 2001 [*omissis*], Okresný súd (Tribunalul Districtual) din Bratislava III a suspendat urmărirea penală împotriva tuturor inculpaților pentru motivul că făceau obiectul unei amnistii decretate de președintele guvernului Republicii Slovace din 3 martie 1998. Ordonanța citată anterior a fost confirmată la 5 iunie 2002 prin decizia Krajský súd (Curtea Regională) din Bratislava și a dobândit autoritate de lucru judecat.
4. Instanța de trimitere a redeschis procedura ca urmare a hotărârii Ústavný súd Slovenskej republiky (Curtea Constituțională, Slovacia, denumită în continuare „Curtea Constituțională”) din 31 mai 2017 [*omissis*], în care acesta a declarat că Rezoluția Národná rada Slovenskej republiky (Consiliul Național al Republicii Slovace, denumit în continuare „Consiliul Național al Republicii Slovace”) nr. 570 din 5 aprilie 2017 de abrogare a articolului V și a articolului VI din Decizia președintelui guvernului Republicii Slovace din 3 martie 1998 de decretare a unei amnistii, publicată cu numărul 55/1998, a Deciziei președintelui guvernului Republicii Slovace din 7 iulie 1998 de decretare a unei amnistii, publicată cu numărul 214/1998 și a Deciziei președintelui Republicii Slovace din 12 decembrie 1997 de acordare a unei grațieri unui inculpat [*omissis*] este conformă cu Constituția Republicii Slovace.
5. După redeschiderea procedurii, apărarea a sesizat instanța de trimitere cu o cerere de suspendare a procedurii și de adresare a unei cereri de decizie preliminară Curții de Justiție privind interpretarea articolului 47, a articolului 48 alineatul (2) și a articolului 50 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), a Deciziei-cadru 2002/584, coroborată cu articolele relevante din Directiva 2012/13 [OR 12] (privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale) și din Directiva 2016/343 (privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale).
6. Această cerere s-ar întemeia pe imprecizii juridice în legislația națională adoptată, în mod concret dispoziții ale celei de a șasea secțiuni din Zákon o Ústavnóm súde (Legea privind Curtea Constituțională) (în mod concret articolele 48a și 48b), dispoziții din Ústavný zákon č. 71/2017 (Legea constituțională nr. 71/2017), precum și din Uznesenie Národnej rady Slovenskej republiky z 5. apríla 2017 číslo 570 o zrušení článku V a článku VI rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky z 3. marca 1998 o amnestii uverejneného pod číslom 55/1998 Z. z., rozhodnutia predsedu vlády Slovenskej republiky zo 7. júla 1998 o amnestii uverejneného pod číslom 214/1998 Z. z. a rozhodnutia prezidenta Slovenskej republiky v konaní o milosť pre obvineného zo dňa 12. decembra 1997 č. k. 3573/96-72-2417 (Rezoluția Consiliului Național al Republicii Slovace nr. 570 din 5 aprilie 2017 de abrogare a articolului V și a articolului VI din Decizia președintelui guvernului Republicii Slovace din 3 martie 1998 de decretare a unei amnistii, publicată cu numărul 55/1998, a Deciziei președintelui guvernului Republicii Slovace din 7 iulie 1998 de decretare a unei amnistii, publicată cu numărul 214/1998 și a Deciziei Președintelui Republicii Slovace din 12 decembrie 1997 de acordare a unei grațieri unui inculpat, cu numărul de referință 3573/96-

72-2417; denumită în continuare „rezoluția”). Se considera că rezoluția în cauză revocă amnistiiile în temeiul cărora fuseseră adoptate, printre altele, ordonanța de întrerupere a urmăririi penale împotriva lui AB și alții, și anume ordonanța Okresný súd (Tribunalul Districtual) din Bratislava III [*omissis*] din 29 iunie 2001, precum și ordonanța Krajský súd (Curtea Regională) din Bratislava [*omissis*]. În cauza în discuție, a fost inițiată o acțiune publică și împotriva lui ST [*omissis*] care trebuia să facă obiectul unui mandat național de arestare, al unui mandat european de arestare și al unui mandat internațional de arestare.

7. După examinarea dosarului, instanța de trimitere, în calitate de instanță națională, consideră că o decizie a Curții de Justiție este necesară pentru pronunțarea hotărârii (articolul 267 al doilea paragraf TFUE).

II. Cadrul juridic

A. Dreptul Uniunii

8. Potrivit articolului 82 TFUE:

„Cooperarea judiciară în materie penală în cadrul Uniunii se întemeiază pe principiul recunoașterii reciproce a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare și include apropierea actelor cu putere de lege și a normelor administrative ale statelor membre în domeniile prevăzute la alineatul (2) și la articolul 83.

Parlamentul European și Consiliul, hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară, adoptă măsurile privind:

- (a) instituirea unor norme și proceduri care să asigure recunoașterea, în întreaga Uniune, a tuturor categoriilor de hotărâri judecătorești și decizii judiciare;
 - (b) prevenirea și soluționarea conflictelor de competență între statele membre;
 - (c) sprijinirea formării profesionale a magistraților și a personalului din justiție;
 - (d) facilitarea cooperării dintre autoritățile judiciare sau echivalente ale statelor membre în materie de urmărire penală și executare a deciziilor.”
9. [Potrivit alineatul (2) al articolului 82 TFUE] „În măsura în care este necesar pentru a facilita recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, precum și cooperarea polițienească și judiciară în materie penală cu dimensiune transfrontalieră, Parlamentul European și Consiliul, hotărând prin directive în conformitate cu procedura legislativă ordinară, pot stabili norme minime. [OR 13]
 10. [Continuarea alineatului (2)] Aceste norme minime iau în considerare diferențele existente între tradițiile juridice și sistemele de drept ale statelor membre.

Acestea se referă la:

- (a) admisibilitatea reciprocă a probelor între statele membre;
- (b) drepturile persoanelor în procedura penală;
- (c) drepturile victimelor criminalității;
- (d) alte elemente speciale ale procedurii penale pe care Consiliul le-a identificat în prealabil printr-o decizie; pentru adoptarea acestei decizii, Consiliul hotărăște în unanimitate, după aprobarea Parlamentului European.

Adoptarea normelor minime prevăzute la prezentul alineat nu împiedică statele membre să mențină sau să adopte un nivel mai ridicat de protecție a persoanelor.”

11. [Potrivit alineatului (3) al articolului 82 TFUE] „În cazul în care un membru al Consiliului consideră că un proiect de directivă prevăzut la alineatul (2) ar aduce atingere aspectelor fundamentale ale sistemului său de justiție penală, acesta poate solicita sesizarea Consiliului European. În acest caz, procedura legislativă ordinară se suspendă. După dezbateri, în caz de consens, Consiliul European, în termen de patru luni de la suspendare, retrimite proiectul Consiliului, prin aceasta încetând suspendarea procedurii legislative ordinare.

În același termen, în cazul unui dezacord și în cazul în care cel puțin două state membre doresc instituirea unei forme de cooperare consolidată pe baza proiectului de directivă respectiv, acestea informează Parlamentul European, Consiliul și Comisia în consecință. În acest caz, autorizarea de a institui o formă de cooperare consolidată, prevăzută la articolul 20 alineatul (2) din Tratatul privind Uniunea Europeană și la articolul 329 alineatul (1) din prezentul tratat se consideră acordată și se aplică dispozițiile privind formele de cooperare consolidată.”

12. Articolul 47 din cartă prevede:

„Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești, în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol.

Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată.

Asistența juridică gratuită se acordă celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care aceasta este necesară pentru a-i asigura accesul efectiv la justiție.”

13. Articolul 48 alineatul (2) din cartă prevede:

„Oricărei persoane acuzate îi este garantată respectarea dreptului la apărare.”

14. Articolul 50 din cartă prevede:

„Nimeni nu poate fi judecat sau condamnat pentru o infracțiune pentru care a fost deja achitat sau condamnat în cadrul Uniunii, prin hotărâre judecătorească definitivă, în conformitate cu legea.”

15. Articolul 1 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584 prevede:

„Mandatul european de arestare este o decizie judiciară emisă de un stat membru în vederea arestării și a predării de către un alt stat membru a unei persoane căutate, pentru efectuarea urmăririi penale sau în scopul executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate.”

16. Articolul 1 alineatul (2) din Decizia-cadru 2002/584 prevede: **[OR 14]**

„Statele membre execută orice mandat european de arestare, pe baza principiului recunoașterii reciproce și în conformitate cu dispozițiile prezentei decizii-cadru.”

17. Articolul 1 alineatul (3) din Decizia-cadru 2002/584 prevede:

„Prezenta decizie-cadru nu poate avea ca efect modificarea obligației de respectare a drepturilor fundamentale și a principiilor juridice fundamentale, astfel cum sunt acestea consacrate de articolul 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană.”

18. Articolul 3 din decizia-cadru, intitulat „Motive de neexecutare obligatorie a mandatului european de arestare”, prevede:

„Autoritatea judiciară a statului membru de executare (denumită în continuare «autoritate judiciară de executare») refuză executarea mandatului european de arestare în următoarele cazuri:

1. atunci când infracțiunea care se află la baza mandatului de arestare este acoperită de amnistie în statul membru executare, atunci când acesta ar avea competența să urmărească această infracțiune în temeiul dreptului său penal;

2. atunci când din informațiile aflate la dispoziția autorității judiciare de executare rezultă că persoana căutată a fost judecată definitiv într-un stat membru pentru aceleași fapte, cu condiția ca, în caz de condamnare, sancțiunea să fi fost executată sau să fie în acel moment în curs de executare, sau să nu mai poată fi executată, în conformitate cu dreptul statului membru de condamnare;

3. atunci când persoana care face obiectul mandatului european de arestare nu poate, datorită vârstei sale, să răspundă penal pentru faptele aflate la originea acestui mandat, în temeiul dreptului statului membru de executare.”

19. Articolul 7 din Directiva 2012/13 prevede:

„(1) Atunci când o persoană este arestată și reținută în orice etapă a procesului penal, statele membre se asigură că documentele referitoare la cauza specifică, aflate în posesia autorităților competente și care sunt esențiale pentru a contesta în mod efectiv, în conformitate cu dreptul intern, legalitatea arestării sau reținerii, sunt puse la dispoziția persoanelor arestate sau a avocaților acestora.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile competente acordă persoanelor suspectate sau învinuite sau avocaților acestora accesul cel puțin la toate mijloacele de probă aflate în posesia lor, indiferent dacă sunt în apărarea sau împotriva persoanelor suspectate sau acuzate, pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor și pentru a pregăti apărarea.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (1), accesul la materialele menționate la alineatul (2) se acordă în timp util pentru a permite exercitarea efectivă a drepturilor în materie de apărare și cel târziu la prezentarea fondului acuzații în instanță. În cazul în care alte mijloace de probă intră în posesia autorităților competente, acestea acordă accesul la ele în timp util pentru a putea fi luate în considerare.

(4) Prin derogare de la alineatele (2) și (3), cu condiția ca aceasta să nu aducă prejudicii dreptului la un proces echitabil, accesul la anumite materiale poate fi refuzat, în cazul în care astfel de acces ar putea conduce la periclitarea gravă a vieții sau a drepturilor fundamentale ale unei alte persoane sau dacă refuzul este strict necesar pentru apărarea unui interes public important, ca de exemplu în cazurile în care accesul poate prejudicia o anchetă în curs sau poate afecta grav securitatea internă a statului membru în care se desfășoară procedurile penale. Statele membre se asigură că, în conformitate cu dispozițiile dreptului intern, decizia prin care se refuză accesul la anumite materiale în conformitate cu prezentul alineat este luată de o autoritate judiciară sau poate face, cel puțin, obiectul controlului judiciar.

(5) Accesul, astfel cum este menționat în prezentul articol, se acordă **[OR 15]** în mod gratuit.”

20. Articolul 8 alineatul (2) din Directiva 2012/13 prevede:

„Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate sau avocații acestora au dreptul să conteste, în conformitate cu procedurile din dreptul intern, posibila incapacitate sau refuzul autorităților competente de a furniza informații în conformitate cu prezenta directivă.”

21. Articolul 8 alineatul (1) din Directiva 2016/343 prevede:

„Statele membre se asigură că persoanele suspectate și acuzate au dreptul de a fi prezente la propriul proces.”

22. Articolul 9 din Directiva 2016/343 prevede:

„Statele membre se asigură că, atunci când persoanele suspectate sau acuzate nu au fost prezente la procesul lor și condițiile prevăzute la articolul 8 alineatul (2) nu au fost îndeplinite, persoanele în cauză au dreptul la un nou proces sau la o altă cale de atac care permite reexaminarea pe fond a cauzei, inclusiv examinarea unor probe noi, și care ar putea duce la anularea hotărârii inițiale. În acest sens, statele membre se asigură că persoanele în cauză suspectate și acuzate au dreptul de a fi prezente, de a participa efectiv, în conformitate cu procedurile prevăzute de dreptul intern, și de a-și exercita dreptul la apărare.”

23. Articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2016/343 prevede:

„Statele membre se asigură că persoanele suspectate și acuzate dispun de o cale de atac eficientă în cazul în care drepturile lor prevăzute în prezenta directivă sunt încălcate.”

24. Articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2016/343 prevede:

„Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 1 aprilie 2018. Statele membre informează imediat Comisia cu privire la acestea.”

B. Dreptul slovac

25. Potrivit articolului 86 litera i) (în vigoare de la 4 aprilie 2017) din Constituția Republicii Slovace, Národná rada Slovenskej republiky (Consiliul Național al Republicii Slovace, denumit în continuare „Consiliul Național al Republicii Slovace”) este competent, printre altele, pentru:

„a se pronunța asupra anulării unei decizii a președintelui adoptate în conformitate cu articolul 102 alineatul 1 litera j), în cazul în care aceasta este contrară principiilor unui stat democratic și de drept; rezoluția adoptată are aplicabilitate generală și se publică în același mod ca și o lege.”

26. Articolul 129a din Constituția Republicii Slovace (în vigoare de la 4 aprilie 2017) recunoaște Ústavný súd Slovenskej republiky (Curtea Constituțională, Republica Slovacă, denumită în continuare „Curtea Constituțională”) următoarea competență:

„Curtea Constituțională se pronunță cu privire la constituționalitatea unei rezoluții a Consiliului Național al Republicii Slovace care revocă o amnistie sau o grațiere individuală adoptată în conformitate cu articolul 86 litera i). Curtea Constituțională inițiază din oficiu o procedură în temeiul primei teze; articolul 125 se aplică *mutatis mutandis*.” [OR 16]

27. Articolul 154f din Constituția Republicii Slovace (în vigoare de la 4 aprilie 2017) prevede de asemenea următoarele efecte retroactive:

„1) Dispozițiile articolului 86 litera i), ale articolului 88a și ale articolului 129a se aplică de asemenea articolului V și articolului VI din Decizia președintelui guvernului Republicii Slovace din 3 martie 1998 de decretare a unei amnistii, publicată cu numărul 55/1998, Deciziei președintelui guvernului Republicii Slovace din 7 iulie 1998 de decretare a unei amnistii, publicată cu numărul 214/1998, precum și Deciziei Președintelui Republicii Slovace din 12 decembrie 1997 de acordare a grațierii unui inculpat, numărul [omissis].

2) Revocarea amnistiiilor și a grațierilor în conformitate cu alineatul 1

a) implică anularea deciziilor autorităților publice în măsura în care acestea au fost adoptate și motivate pe baza amnistiiilor și a grațierilor menționate la alineatul 1, și

b) elimină obstacolele legale din calea procedurilor care stau la baza amnistiiilor și grațierilor menționate la alineatul 1; durata acestor obstacole legale nu este inclusă în calcularea termenelor de prescripție pentru faptele avute în vedere de amnistiiile și de grațierile menționate la alineatul 1.”

28. Articolele 48a și 48b din secțiunea a șasea din Zákon o ústavnóm súde (Legea privind Curtea Constituțională) (în vigoare de la 4 aprilie 2017) reglementează procedura referitoare la constituționalitatea unei rezoluții a Consiliului Național al Republicii Slovace de revocare a grațierilor individuale sau a amnistiiilor după cum urmează:

„Articolul 48a

Dispozițiile articolelor 19-41b se aplică *mutatis mutandis* procedurii referitoare la verificarea unei rezoluții a Consiliului Național al Republicii Slovace, în cazul în care articolul 48b nu dispune altfel.

Articolul 48b

1) Curtea Constituțională inițiază din oficiu procedura pe fond în conformitate cu articolul 129a din constituție, procedura fiind inițiată la data publicării în Zbierka zákonov (jurnalul oficial) a rezoluției adoptate de Consiliul Național al Republicii Slovace în conformitate cu articolul 86 litera i) din constituție.

(2) Doar Consiliul Național al Republicii Slovace este parte la procedură.

(3) Cealaltă parte la procedură este guvernul Republicii Slovace, reprezentat de ministrul justiției al Republicii Slovace, în cazul în care procedura privește o rezoluție de revocare a unei amnistii, sau Președintele Republicii Slovace în cazul în care procedura privește o rezoluție prin care a fost revocată o grațiere individuală.

(4) Înaintea pronunțării deciziei pe fond în conformitate cu prezenta secțiune, președintele Curții Constituționale solicită

a) avizul Consiliului Național al Republicii Slovace însoțit de procesul-verbal al dezbaterilor care au avut loc în cadrul reuniunii sale consacrate rezoluției adoptate de Consiliul Național al Republicii Slovace în temeiul articolului 86 litera i) din constituție,

b) avizul Președintelui Republicii Slovace, și

c) avizul guvernului Republicii Slovace; avizul în numele guvernului [OR 17] Republicii Slovace este emis de ministrul justiției al Republicii Slovace.

(5) Plenul se pronunță pe fondul cauzei prin hotărâre. Hotărârea se notifică Consiliului Național al Republicii Slovace și guvernului Republicii Slovace în cazul unei amnistii și președintelui în cazul unei grațieri individuale. Președintele Curții Constituționale poate decide să notifice hotărârea și altor persoane.

(6) Curtea Constituțională se pronunță cu privire la constituționalitatea unei rezoluții a Consiliului Național al Republicii Slovace de revocare a unei amnistii sau a unei grațieri individuale, ori a unei părți din această rezoluție, în termen de 60 de zile de la începerea procedurii; în cazul în care Curtea Constituțională nu se pronunță în acest termen, procedura este întreruptă.

(7) Ordonanța de întrerupere a procedurii sau de respingere a cererii are autoritate de lucru judecat, care exclude o reexaminare de către Curtea Constituțională a rezoluției Consiliului Național al Republicii Slovace de revocare a unei amnistii sau a unei grațieri individuale.”

29. Articolul 1 alineatul 1 din zákon č. 15[4]/2010 Z.z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (Legea nr. 153/2010 privind mandatul european de arestare, cu modificările ulterioare, denumită în continuare „Legea 153/2010”) prevede:

„Prezenta lege reglementează comportamentul autorităților slovace în cazul predării persoanelor între statele membre ale Uniunii Europene pe baza unui mandat european de arestare, precum și procedura aferentă.”

30. Articolul 5 alineatele 1-3 din Legea 15[4]/2010 prevede:

„1) Dacă se bănuiește că este posibil ca persoana urmărită să locuiască sau să aibă reședința într-un alt stat membru și dacă este necesar să o caute, președintele camerei sau judecătorul instanței competente emite împotriva sa un mandat european de arestare. În cursul urmăririi penale, mandatul european de arestare este emis de judecătorul de instrucție la cererea procurorului.

2) Mandatul european de arestare în sensul alineatului 1 poate fi emis în cazul în care persoana urmărită face obiectul, pentru aceleași fapte, al unui mandat de arestare, al unui mandat internațional de arestare sau al unei hotărâri definitive și executorii prin care se aplică o pedeapsă privativă de libertate.

3) Instanța nu emite un mandat european de arestare în cazul în care, înainte de emiterea acestuia, este evident că predarea din străinătate ar cauza persoanei căutate un prejudiciu disproporționat în raport cu importanța procedurii penale sau cu consecințele infracțiunii.”

31. Articolul 23 alineatul 1 literele a) și b) din Legea 15[4]//2010 prevede:

„1) Executarea unui mandat european de arestare este refuzată în cazul în care

- a) infracțiunea pentru care a fost emis mandatul european de arestare face obiectul unei amnistii acordate în Republica Slovacă, iar ordinea juridică slovacă prevede competența organelor slovace pentru urmărirea acestei infracțiuni.
- b) autoritatea judiciară de executare are informații potrivit cărora procedura desfășurată într-un stat membru împotriva persoanei căutate pentru aceeași faptă a fost închisă definitiv printr-o hotărâre de condamnare care a fost deja executată, este în curs de executare sau nu mai poate fi executată în temeiul dispozițiilor juridice ale statului membru în care aceasta a fost pronunțată (...)” **[OR 18]**

32. Potrivit articolului 188 alineatul 1 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, după o examinarea preliminară a actului de acuzare, instanța

- a) transferă cauza instanței competente în cazul în care nu este ea însăși competentă să soluționeze cauza,
- b) transferă cauza unui alt organ în împrejurările menționate la articolul 171 alineatul 1,
- c) întrerupe procedurile în împrejurările menționate la articolul 172 alineatul 1,
- d) suspendă procedura în împrejurările menționate la articolul 173 alineatul 1 literele a)-e) sau în temeiul articolului 224 alineatul 6 sau 7,
- e) trimite cauza procurorului pentru completarea urmăririi penale dacă acest lucru este necesar pentru înlăturarea unor vicii de procedură grave în anchetă sau pentru clarificarea unor circumstanțe de fapt fundamentale fără de care nu este posibilă pronunțarea în procedura principală și dacă măsuri de cercetare judecătorească suplimentare în procedura judiciară ar întâmpina dificultăți importante sau ar afecta în mod vădit rapiditatea procedurii,
- f) întrerupe condiționat procedurile în conformitate cu articolul 307 sau se pronunță cu privire la aprobarea unei concilierii în conformitate cu articolul 309, sau

- g) trimite cauza unui judecător unic în cazul în care acesta din urmă este competent în temeiul articolului 314a alineatul 1; această decizie este obligatorie pentru judecătorul unic.
33. Potrivit articolului 188 alineatul 2 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, după o examinare preliminară a actului de acuzare, instanța poate de asemenea să întrerupă urmărirea penală în împrejurările menționate la articolul 172 alineatul 2 sau 3.
 34. Potrivit articolului 188 alineatul 3 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, după o examinare preliminară a actului de acuzare, instanța poate de asemenea să suspende urmărirea penală în împrejurările menționate la articolul 173 alineatul 2.
 35. Potrivit articolului 188 alineatul 4 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, procurorul și persoana urmărită pot introduce o acțiune împotriva unei decizii adoptate în conformitate cu alineatul 1 literele a)-f) și cu alineatele 2 și 3, acțiune care, în afara suspendării urmăririi penale, are efect suspensiv.
 36. Potrivit articolului 224 alineatul 1 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, instanța suspendă urmărirea penală în cazul în care constată în ședința principală că a intervenit una dintre împrejurările prevăzute la articolul 173 alineatul 1 literele b)-e).
 37. Potrivit articolului 224 alineatul 2 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, instanța suspendă urmărirea penală chiar și atunci când nu este posibil să se notifice inculpatului convocarea la ședința principală.
 38. Potrivit articolului 224 alineatul (3) din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, instanța poate suspenda urmărirea penală în cazul în care constată în ședința principală că au intervenit împrejurările menționate la articolul 173 alineatul 2.
 39. Potrivit articolului 224 alineatul 4 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, în cazul în care motivul suspendării încetează să mai existe, instanța reia procedura. **[OR 19]**
 40. Potrivit articolului 224 alineatul (5) din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, procurorul poate introduce o acțiune împotriva deciziei instanței de suspendare a urmăririi penale sau de respingere a cererii de menținere a urmăririi penale.
 41. Potrivit articolului 224 alineatul 6 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, instanța suspendă urmărirea penală în cazul în care consideră că o dispoziție legală cu aplicabilitate generală de rang inferior a cărei aplicare în cauza penală în discuție este determinantă pentru a se pronunța asupra vinovăției și a pedepsei este contrară unei dispoziții juridice cu aplicabilitate generală de

rang superior sau unui tratat internațional și inițiază o procedură la Curtea Constituțională. Hotărârea Curții Constituționale este obligatorie pentru această instanță, precum și pentru celelalte instanțe ordinare.

42. Potrivit articolului 224 alineatul 7 din Codul de procedură penală aplicabil până la 31 decembrie 2005, instanța suspendă procedura în cazul în care sesizează Curtea de Justiție [a Uniunii Europene] cu o cerere de decizie preliminară.
43. Potrivit articolului 564 alineatul 1 din Codul de procedură penală aplicabil de la 1 ianuarie 2006, procedura inițiată înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi și actele stabilite în cadrul acestor proceduri produc aceleași efecte ca și procedura inițiată și actele efectuate în aplicarea prezentei legi.
44. Potrivit articolului 564 alineatul 3 din Codul de procedură penală aplicabil de la 1 ianuarie 2006, în cauzele în care s-a dispus trimiterea în judecată în fața unui tribunal districtual înainte de intrarea în vigoare a prezentei legi, tribunalul districtual desfășoară procedura prin aplicarea dispozițiilor aplicabile până la acea dată. Procedura ordinară de atac împotriva unei asemenea decizii este efectuată de curtea regională în conformitate cu dispozițiile aplicabile până la acea dată. Se procedează în același mod în cazul în care o instanță incompetentă a transferat cauza unui tribunal districtual în vederea desfășurării procedurii.
45. Întrucât trimiterea în fața unei instanțe a persoanei citate anterior a fost dispusă la 27 noiembrie 2000, tribunalul districtual trebuie să procedeze, în aplicarea modificării legale, în conformitate cu dispozițiile Codului de procedură penală nr. 141/1961, care era în vigoare până la 31 decembrie 2005.

III. Situația de fapt

46. ST și alte persoane, printre care și AB, au făcut obiectul urmăririi penale încheiate definitiv prin hotărârea Okresný súd (Tribunalul Districtual) din Bratislava III din 29 iunie 2001, în cauza 5T 119/00, care a dobândit autoritate de lucru judecat și a devenit executorie. Potrivit legislației slovace, este vorba despre o hotărâre definitivă, care are natura unei decizii pe fond și care produce efectele unei hotărâri de achitare. Ordonanța prin care s-a dispus întreruperea urmăririi penale a fost motivată în parte de amnistia acordată la 3 martie [1998] de către președintele guvernului Republicii Slovace, reprezentând Președintele Republicii Slovace.
47. Consecința principală a modificărilor adoptate în 2017, și anume prin Legea constituțională nr. 71/2017 și prin modificarea Legii privind Curtea Constituțională (Legea nr. 72/2017), a fost hotărârea Curții Constituționale [omissis] din 31 mai 2017, care declara următoarele:

„Rezoluția Národná rada Slovenskej republiky (Consiliul Național al Republicii Slovace) nr. 570 din 5 aprilie 2017 de abrogare a articolului V și a articolului VI din Decizia președintelui guvernului Republicii Slovace din 3 martie 1998 de decretare a unei amnistii, publicată cu numărul 55/1998, a Deciziei președintelui

guvernului Republicii Slovace din 7 iulie 1998 de decretare a unei amnistii, publicată cu numărul 214/1998 și a Deciziei Președintelui Republicii Slovace din 12 decembrie 1997 de acordare a grațierii unui inculpat [OR 20] [omissis] este conformă cu Constituția Republicii Slovace.”

48. În temeiul acestor noi modificări legislative, era necesară anularea și a ordonanței definitive prin care s-a dispus întreruperea urmăririi penale împotriva lui ST și a altor persoane (inclusiv AB).
49. Împrejurările din prezenta cauză justifică emiterea unui mandat național de arestare, precum și a unui mandat european de arestare. În prezenta cauză, instanța de trimitere, la cererea Krajská prokuratúra (Parchetul Regional) din Bratislava, a emis un mandat internațional de arestare, întrucât, conform informațiilor mediatizate (la care s-a referit procurorul în cererea sa de mandat internațional de arestare), ST s-ar afla în Republica Mali. Dat fiind că instanța de trimitere nu dispune de informații relevante cu privire la locul de ședere al ST, fără a fi exclus ca ST să se afle în prezent sau în viitor și pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, instanța de trimitere intenționează să emită de asemenea un mandat european de arestare. Cu toate acestea, înainte de a emite un astfel de mandat, este necesar, ținând seama de jurisprudența Curții de Justiție, să se emită de asemenea un mandat național de arestare, în lipsa căruia mandatul european de arestare nu este valabil (a se vedea de exemplu Hotărârea din 1 iunie 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385).
50. Dat fiind că instanța de trimitere are îndoieli cu privire la aspectul dacă principiul „ne bis in idem” se opune emiterii mandatului european de arestare, aceasta solicită interpretarea Curții de Justiție.

IV. Aprecierea în drept

A. Aplicabilitatea Cartei drepturilor fundamentale a Uniunii Europene

51. Carta este aplicabilă prezentei cauze și cităm, în această privință, considerațiile invocate de avocatul general Kokott [la punctul 29] din Concluziile prezentate la 30 martie 2017 în cauza Puškár, C-73/16:

„(...) Potrivit [articolului 51 alineatul (1) din cartă], drepturile fundamentale garantate de ordinea juridică a Uniunii au vocație de a fi aplicate în toate situațiile reglementate de dreptul Uniunii¹. Astfel cum s-a stabilit deja în special în Hotărârea Åkerberg Fransson, cartă se aplică – potrivit acestei dispoziții – și sancțiunilor în domeniul fiscalității, în măsura în care este vorba despre obligații fiscale prevăzute de dreptul Uniunii². În special, sunt avute în vedere impozitul pe

¹ Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 19), și Hotărârea din 17 decembrie 2015, WebMindLicenses (C-419/14, EU:C:2015:832, punctul 66).

² Hotărârea din 26 februarie 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, punctul 27).

cifra de afaceri și accizele. Sunt supuse dreptului Uniunii și anumite chestiuni legate de impozitarea directă, de exemplu în domeniul de aplicare al măsurilor de armonizare punctuale³ sau atunci când are loc o limitare a libertăților fundamentale⁴. Prin urmare, adesea instanța națională este cea care trebuie să verifice, de la caz la caz, dacă cartă este aplicabilă. În măsura în care nu sunt aplicabile dreptul Uniunii și cartă, cerințe echivalente celor cuprinse în cartă vor rezulta, în cele mai multe dintre cazuri, din articolul 8 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”).

52. [Punctul 30 din concluziile citate anterior] De aici rezultă că, în prezenta procedură, utilizarea listei în scopul colectării de impozite este supusă Directivei privind protecția datelor și cartei, iar în domeniul dreptului penal este aplicabilă numai cartă, [OR 21] dacă este vorba despre probleme reglementate de dreptul Uniunii.”
53. Articolul 51, care definește domeniul de aplicare al cartei, prevede la alineatul (1) că dispozițiile cartei „se adresează (...) statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii” și la alineatul (2) că cartă „nu extinde domeniul de aplicare a dreptului Uniunii în afara competențelor Uniunii”. În această privință, Curtea de Justiție a precizat că „[p]entru a stabili dacă o reglementare națională implică punerea în aplicare a dreptului Uniunii în sensul articolului 51 din cartă, trebuie să se verifice, printre alte elemente, dacă aceasta are drept scop punerea în aplicare a unei dispoziții a dreptului Uniunii, caracterul respectivei reglementări și aspectul dacă aceasta nu urmărește alte obiective decât cele acoperite de dreptul Uniunii, chiar dacă este de natură să îl afecteze în mod indirect pe acesta din urmă, precum și problema dacă există o reglementare de drept al Uniunii specifică în materie sau de natură să îl afecteze” (Hotărârea din 6 martie 2014, Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, punctul 25).
54. Nu avem nicio îndoială că dreptul Uniunii se aplică în prezenta cauză, întrucât în speță se aplică Decizia-cadru 2002/584.
55. În această privință, trebuie amintit că decizia-cadru, prin introducerea unui nou sistem simplificat și mai eficient de predare a persoanelor condamnate sau bănuite că au încălcat legea penală, facilitează și accelerează cooperarea judiciară în scopul de a contribui la realizarea obiectivului atribuit Uniunii de a deveni un spațiu de libertate, securitate și justiție întemeindu-se pe gradul ridicat de încredere care trebuie să existe între statele membre, în conformitate cu principiul recunoașterii reciproce (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 februarie 2013, Melloni, C-399/11, EU:C:2013:107, punctele 36 și 37, și Hotărârea din 5 aprilie

³ A se vedea în special Hotărârea din 22 octombrie 2013, Sabou (C-276/12, EU:C:2013:678, punctul 23 și urm.).

⁴ Hotărârea din 11 iunie 2015, Berlington Hungary și alții (C-98/14, EU:C:2015:386, punctul 74 și jurisprudența citată).

2016, Aranyosi și Căldăraru, C-404/15 și C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punctele 75 și 76).

56. Carta, precum și Directiva 2012/13 (privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale) și Directiva 2016/343 (privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale) sunt de asemenea aplicabile.

B. Cu privire la prima întrebare preliminară

57. Prin intermediul primei întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită o interpretare a aspectului dacă principiul „ne bis in idem” se opune [emiterii] unui mandat european de arestare în prezenta cauză.
58. În primul rând, instanța de trimitere arată că, deși la prima vedere pare că întrebarea formulată ar fi trebuit să fie adresată de instanța de executare, iar nu de instanța statului emitent, ceea ce ar sugera că întrebarea este una ipotetică, nu astfel stau lucrurile.
59. Un mandat european de arestare (MEA) trebuie să fie întotdeauna proporțional cu obiectivul său. Acest lucru este valabil și atunci când împrejurările cauzei intră sub incidența articolului 2 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584. Ținând seama de consecințele grave pe care le are executarea unui MEA asupra libertății persoanei căutate și asupra restrângerii liberei circulații, cu ocazia deciziei cu privire la aspectul dacă un MEA este sau nu este emis, statul membru emitent ar trebui să evalueze necesitatea emiterii sale și, prin urmare, să aprecieze de asemenea eventualele obstacole în calea executării viitoare a MEA. Considerațiile care precedă reies de asemenea cu claritate [din cuprinsul punctului 2.4 al patrulea paragraf] din Comunicarea Comisiei intitulată „Manual pentru emiteria și executarea unui mandat european de arestare” (JO 2017, C 335/1): „În plus, autoritățile judiciare emitente competente ar trebui să analizeze dacă ar putea fi utilizate alte măsuri de cooperare judiciară în locul emiterii unui MEA. Alte instrumente juridice ale Uniunii de cooperare judiciară în materie penală prevăd alte măsuri care, în multe cazuri, sunt eficiente, dar mai puțin coercitive (a se vedea secțiunea 2.5).” [OR 22]
60. Din jurisprudența Curții de Justiție reiese că unul dintre mecanismele de control cu ocazia emiterii unui MEA este cerința emiterii unui mandat național de arestare (Hotărârea din 1 iunie 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385). În consecință, în cazul în care o instanță națională emite un MEA fără a emite un mandat național de arestare, MEA nu este valabil și nu poate fi executat.
61. Astfel cum a amintit Curtea de Justiție în hotărârea citată anterior, sistemul MEA cuprinde o protecție pe două niveluri a drepturilor în materie de procedură și a drepturilor fundamentale care trebuie să se aplice persoanei căutate: protecția judiciară prevăzută la primul nivel, cu ocazia adoptării unei decizii judiciare naționale, și protecția asigurată la cel de al doilea nivel, cu ocazia emiterii

mandatului european de arestare. Această protecție judiciară pe două niveluri lipsește într-o situație în care, anterior emiterii unui MEA, o autoritate judiciară națională nu a adoptat nicio decizie judiciară națională pe baza căreia MEA ar fi putut să fie executat.

62. Esența întrebării preliminare adresate constă în aspectul dacă o hotărâre definitivă de încetare a urmăririi penale (sau o hotărâre de achitare) intră întotdeauna sub incidența principiului *ne bis in idem* atunci când aceste decizii au fost adoptate pe baza unei amnistii revocate de un organ legislativ după ce deciziile amintite au dobândit autoritate de lucru judecat, iar ordinea juridică națională prevede că revocarea unei asemenea amnistii implică anularea deciziilor autorităților publice în măsura în care acestea au fost adoptate și motivate în temeiul amnistiei revocate, fără pronunțarea unei hotărâri judecătorești specifice sau desfășurarea unei proceduri judiciare.
63. Fondul cauzei privește, așadar, aspectul dacă, în prezenta cauză, se poate aduce atingere dreptului fundamental de a nu fi judecat sau condamnat de două ori, garantat de cartă, ca urmare a unui mecanism național de anulare a hotărârilor definitive în materie penală adoptat în mod direct de un organ legislativ fără nicio hotărâre judecătorească și fără participarea persoanelor în cauză. Cu alte cuvinte, se ridică problema dacă faptul că un organ legislativ „s-a asociat” deciziei privind vinovăția și pedeapsa într-o situație în care acest mecanism este conform cu ordinea juridică internă este conform cu dreptul Uniunii. Sau chiar problema dacă, având în vedere dreptul Uniunii, o instanță națională este obligată să respecte revocarea unei amnistii care este, desigur, conformă cu ordinea juridică națională, dar contrară dreptului Uniunii.

C. Cu privire la a doua întrebare preliminară

64. Prin intermediul celei de a doua întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită Curții de Justiție să stabilească dacă Directiva [2012/13] este aplicabilă și unei proceduri specifice al cărei obiect este revocarea unei amnistii în sensul „unui mecanism național” de revocare a unei amnistii.
65. Articolul 2 [din Directiva 201/13], intitulat „Domeniul de aplicare”, prevede: „Prezenta directivă se aplică din momentul în care o persoană este informată de către autoritățile competente ale unui stat membru cu privire la faptul că este suspectată sau acuzată de săvârșirea unei infracțiuni, până în momentul finalizării procedurilor, prin aceasta înțelegându-se hotărârea definitivă în legătură cu întrebarea dacă persoana suspectată sau acuzată a comis infracțiunea, inclusiv, dacă este cazul, pronunțarea sentinței și soluționarea unei căi de atac.”
66. Articolul 3 [din Directiva 2012/13], intitulat „Dreptul la informare cu privire la drepturi”, prevede la alineatul (1) litera [c]): „Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate sunt informate prompt cu privire la cel puțin următoarele drepturi procedurale, astfel cum se aplică în dreptul intern, pentru a

asigura posibilitatea exercitării efective a drepturilor respective: (...) dreptul de a fi informat cu privire la acuizare, în conformitate cu articolul 6”. [OR 23]

67. Articolul 6 [din Directiva 201/13], intitulat „Dreptul la informare cu privire la acuizare”, prevede la alineatul (4): „Statele membre se asigură că persoanele suspectate sau acuzate sunt informate cu promptitudine cu privire la orice modificare a informațiilor oferite în conformitate cu prezentul articol, acolo unde este necesar pentru a garanta caracterul echitabil al procedurilor.”
68. Articolul 7 [din Directiva 2012/13], intitulat „Dreptul de acces la materialele cauzei”, prevede la alineatul (1): „Atunci când o persoană este arestată și reținută în orice etapă a procesului penal, statele membre se asigură că documentele referitoare la cauza specifică, aflate în posesia autorităților competente și care sunt esențiale pentru a contesta în mod efectiv, în conformitate cu dreptul intern, legalitatea arestării sau reținerii, sunt puse la dispoziția persoanelor arestate sau a avocaților acestora.”
69. Directiva citată anterior se întemeiază pe articolul 82 TFUE care privește norme minime care trebuie să se aplice în Uniunea Europeană; facem trimitere la considerentele (9), (10) și (11) ale directivei menționate:
70. „[(9)] Articolul 82 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene prevede instituirea unor norme minime aplicabile în statele membre care să faciliteze recunoașterea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a deciziilor judiciare, precum și cooperarea judiciară și polițienească în materie penală la scară transfrontalieră. Articolul respectiv prevede că «drepturile persoanelor în procedura penală» reprezintă o materie în care pot fi instituite norme minime.”
71. „[(10)] Normele minime comune ar trebui să aibă ca rezultat sporirea încrederii în sistemele de justiție penală ale tuturor statelor membre, fapt ce ar trebui să conducă la rândul său la o cooperare judiciară mai eficientă într-un climat de încredere reciprocă. Astfel de norme minime comune ar trebui să se instituie în domeniul informării în cadrul procedurilor penale.”
72. „[(11)] La 30 noiembrie 2009, Consiliul a adoptat o rezoluție privind o Foaie de parcurs pentru consolidarea drepturilor procedurale ale persoanelor suspectate sau acuzate în cadrul procedurilor penale (denumită în continuare „Foaia de parcurs”). Adoptând o abordare graduală, Foaia de parcurs solicită adoptarea de măsuri referitoare la dreptul la traducere și la interpretare (măsura A), dreptul la informare privind drepturile și privind acuzațiile aduse (măsura B), dreptul la consiliere juridică și la asistență juridică (măsura C), dreptul de a comunica cu rudele, angajatorii și autoritățile consulare (măsura D), precum și garanții speciale pentru persoanele suspectate sau acuzate care sunt vulnerabile (măsura E). Foaia de parcurs pune în evidență faptul că ordinea prezentării drepturilor este orientativă, prin urmare poate fi modificată în funcție de priorități. Foaia de parcurs este concepută în așa fel încât să funcționeze ca un întreg; avantajele

acesteia vor fi constatate pe deplin numai atunci când vor fi puse în aplicare toate părțile componente ale acesteia.”

73. Această directivă garantează persoanei acuzate, în fiecare etapă a procedurii penale, dreptul la toate informațiile referitoare la procedura penală în măsura în care acestea sunt necesare pentru a garanta o procedură echitabilă, precum și dreptul de acces la dosar, având în vedere că legislația națională privind poziția părții în procedura în fața Consiliului Național al Republicii Slovace și în procedura în fața Curții Constituționale împiedică partea să își exercite drepturile procedurale fundamentale. În această privință, trebuie subliniat caracterul special al procedurii având ca obiect problema legalității unei decizii de revocare a unei amnistii, care determină și anularea unui act juridic individual, ceea ce este în mod incontestabil în speță ordonanța de întrerupere a urmăririi penale. Acesta este motivul pentru care instanța de trimitere consideră că procedura de revocare a amnistiei (desfășurată de Consiliul Național al Republicii Slovace și de Curtea Constituțională a Republicii Slovace) intră sub incidența directivei citate anterior, iar această procedură constituie, așadar, „o etapă a procedurii penale” în sensul Directivei [2012/13], deși legislația națională nu garantează drepturile fundamentale în sensul acestei directive. [OR 24]
74. În Hotărârea din 21 octombrie 2015, Frisanco Perea împotriva Slovaciei [*omissis*], Curtea Europeană a Drepturilor Omului a criticat procedura referitoare la o acțiune constituțională individuală care s-a desfășurat fără ca persoanele în cauză să fie părți la procedura în fața Curții Constituționale a Republicii Slovace. Tocmai în urma acestei hotărâri a fost adoptată modificarea zákon č. 38/1993 Z.z o Ústavnom súde (Legea nr. 38/1993 privind Curtea Constituțională), care a recunoscut persoanelor vizate drepturi procedurale similare celor ale părților la procedură.

D. Cu privire la a treia întrebare preliminară

75. Prin intermediul celei de a treia întrebări preliminare, instanța de trimitere solicită Curții de Justiție să stabilească dacă dispoziții de drept intern care limitează examinarea Curții Constituționale numai la problema conformității cu legislația internă sunt compatibile cu drepturile fundamentale garantate de CEDO și cu cartă, dar mai ales cu principiul loialității [care decurge din cuprinsul articolului 4 alineatul (3) TUE], având în vedere că, în temeiul acestei dispoziții, se presupune că obligația menționată se aplică și în relațiile reciproce dintre statele membre și Uniune [a se vedea Avizul 2/13 al Curții de justiție, EU:C:2014:2454, punctul 202).
76. De asemenea, instanța de trimitere consideră că „mecanismul național” de revocare a unei amnistii poate fi eventual în conflict cu principiul proporționalității și în special cu principiul efectivității, care limitează autonomia procedurală a statelor membre la adoptarea dispozițiilor juridice interne.

E. Necesitatea unei proceduri de urgență

77. Dat fiind că este vorba despre o cauză privind un mandat european de arestare, instanța de trimitere solicită Curții de Justiție să aplice articolul 107 din Regulamentul de procedură și să soluționeze cererea potrivit procedurii preliminare de urgență. Instanța de trimitere se referă mai întâi la articolul 17 alineatul (1) din Decizia-cadru 2002/584, potrivit căruia „[u]n mandat european de arestare se soluționează și se execută în regim de urgență”.
78. În conformitate cu Recomandările Curții de Justiție [în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimerilor preliminare (2016/C 439/01)], dosarul penal al cauzei pendinte în fața instanței de trimitere va fi transmis prin intermediul Ministerului Afacerilor Externe și Europene al Republicii Slovace.

Okresný súd Bratislava III**11 mai 2020**

[semnătură]

DOCUMENT DELUCRO